

Това е залъза на день — до връхъ запълненъ
съсь блѣсъкъ, тишина и пролѣтенъ повѣй —
и съсь усмивката на две очи — препълнени
съ омарата на житнитѣ ни брѣгове.

Жена, оплождана въ тревожно-трѣпенъ унесъ,
ти днесъ ме съ тиха примиреность оплоди:
готовъ бѣхъ всѣки брѣгъ съсь тебе да цѣлуна
и всѣки чужденецъ — да стопля до гърди.

Макаръ, че брѣговетѣ вардѣха войници —
съ оржие застанали предъ всѣки постъ, —
ний виждахме свѣта всеобщъ и безъ граници
и пжтника — навсѣкжде очакванъ гостъ.

О, — не такъвъ е нашиятъ животъ човѣшки, —
добритѣ мисли днесъ действителность не сж!
И знамъ: възторгътъ ми ще бжде скоро смѣшенъ,
и тоя день по Дунава — далеченъ сънь.

При все това — усмихай се, жена любима —
съ лице, огрѣяно отъ разтопена медъ!
Рѣка, — изъ тоя залъзъ все така носи ме —
съ мечти и спомени, събирани отъредъ!